

ØSTRE LANDSRET
DOM
afsagt den 22. december 2021

Sag BS-5117/2020-OLR
(4. afdeling)

Garantiordningen for Skadeforsikring,
Norge
Organisationsnr. 916021925
(advokat Claus Juel Hansen)

mod

Garantifonden for skadesforsikringselskaber
CVR-nr. 33604084
(advokat Henrik Nedergaard Thomsen)

Landsdommerne Kim Holst, Beth von Tabouillot og Anna Ulrichsen (kst.) har deltaget i sagens afgørelse.

Sagen er anlagt ved Retten i Lyngby den 23. april 2019 og ved kendelse af 4. februar 2020 henvist til behandling ved landsretten efter retsplejelovens § 226, stk. 1.

Sagen drejer sig om, hvorvidt Garantifonden for skadesforsikringselskaber i medfør af garantifondslovens § 5, stk. 1, nr. 3, er forpligtet til at dække erstatningskrav fra skadelidte arbejdstagere i Norge, som er omfattet af en forsikring tegnet i henhold til den norske lov om yrkesskadeforsikring hos Alpha Insurance A/S (nu under konkurs) gennem selskabets norske filial, Alpha Insurance NUF.

Påstande

Sagsøgeren, **Garantiordningen for Skadeforsikring**, har nedlagt endelig påstand om, at Garantifonden for skadesforsikringselskaber skal anerkende at være forpligtet til over for Garantiordningen for Skadeforsikring at dække erstatningskrav, anmeldt senest den 8. november 2018, fra skadelidte arbejdstagere, som er sikret mod personskade ifølge en arbejdsskadeforsikring tegnet i henhold til den norske lov om yrkesskadeforsikring hos Alpha Insurance A/S (nu under konkurs) gennem selskabets filial i Norge, Alpha Insurance NUF, og som Garantiordningen for Skadeforsikring har udbetalt.

Garantifonden for skadesforsikringselskaber har endeligt påstået frifindelse.

Sagsfremstilling

Sagens parter

Garantiordningen for skadeforsikring (i det følgende: Garantiordningen i Norge) er ifølge den norske finansforetakslovs § 20A-1, § 20A-2 og § 20A-3, et selvstændigt retssubjekt, som skal bidrage til at sikre udbetaling af krav, som følger af aftale om direkte skadeforsikring, til sikrede og skadede tredjepersoner. Forsikringsvirksomheder, som er meddelt tilladelse til at drive skadeforsikring i Norge, og filialer af et forsikringselskab med hovedsæde i en anden EØS-stat, som driver direkte skadeforsikring i Norge, skal være medlem af Garantiordningen i Norge.

Garantifonden for skadesforsikringselskaber (i det følgende: Garantifonden i Danmark) er i henhold til garantifondsloven en privat selvejende institution, der i henhold til lovens nærmere bestemmelser herom skal yde dækning i tilfælde af, at et direkte tegnende skadesforsikringselskab, der har fået Finanstilsynets tilladelse til at drive forsikringsvirksomhed, erklæres konkurs. De nævnte skadesforsikringselskaber skal være medlem af og har pligt til at yde bidrag til fonden.

Sagens forløb

Forsikringselskabet Alpha Insurance A/S (i det følgende: Alpha), der blev stiftet i 1998, blev den 4. marts 2018 af Finanstilsynet påbudt at ophøre med tegning af forsikringer, herunder fornyelse af eksisterende forsikringer, i medfør af lov om finansiel virksomhed § 350, stk. 1, nr. 2.

Den 8. maj 2018 blev Alpha taget under konkursbehandling, og den 31. maj 2018 tilbagekaldte Finanstilsynet Alphas tilladelse til at drive forsikringsvirksomhed, herunder arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed. Arbejdsmarkedets Erhvervs sikring overtog herefter i overensstemmelse med arbejdsskadesikringslovens § 54 administrationen af danske arbejdsulykkesforsikringer tegnet hos Alpha.

På tidspunktet for konkursdekretets afsigelse var en række norske arbejdstagere sikret mod personskade under arbejdsskadeforsikringer, som deres arbejdsgivere havde tegnet i henhold til den norske yrkesskadeforsikringslov dels hos Alpha, dels hos Alphas filial i Norge, Alpha Insurance NUF. Garantiordningen i Norge rettede i perioden efter konkursen henvendelse til Garantifonden i Danmark, herunder ved mailkorrespondance i juni 2018, med henblik på afklaring af, om Garantifonden i Danmark ville dække krav rejst af disse norske arbejdstagere. Garantifonden i Danmark afviste i den forbindelse at være forpligtet til at dække sådanne krav.

Ved brev af 29. juni 2018 meddelte Finanstilsynet, at Garantifonden i Danmark i 2019 skulle opkræve et bidrag på 40 kr. pr. tegnet police indenfor en række nærmere angivne forsikringstyper med henblik på reetablering af fondens formue på mindst 300 mio. kr. i overensstemmelse med garantifondslovens § 3, stk. 2, idet der ved beregningen af bidraget bl.a. var lagt vægt på de udgifter, som Garantifonden forventedes at skulle afholde som følge af Alphas konkurs.

Garantiordningen i Norge meddelte den 29. oktober 2018 på sin hjemmeside, at man havde besluttet forskudsvis at udbetale ("forskuttere") visse udækkede krav til norske skadelidte arbejdstagere. Det fremgik bl.a.:

"Nyhet: Garantiordningen for skadeforsikring vil forskuttere visse utbetalinger for sikrede i den norske filial av Alpha Insurance A/S

...

Garantiordningens beslutninger

Forsikrede som er forsikret i Alpha gjennom avtaler inngått med Alphas norske filial vil ha krav på dekning fra den norske garantiordningen dersom konkursboet ikke har dekning. Styret i den norske garantiordningen har tidligere besluttet at adgangen i finansforetaksforskriften § 20-5 første ledd til å basere sine vedtak om utbetaling på at forsikringskravet er godkjent av konkursboet skal benyttes. Skadesaksbehandlingen i enkeltsaker vil derfor fortsatt skje i regi av konkursboet.

Garantiordningen legger opp til å inngå en avtale med konkursboet om at krav som er meldt til skadesaksbehandler anses meldt til boet. Inntil en slik avtale er klar, bør alle krav fortsatt meldes både til bostyrer og den danske Garantifonden for skadeforsikringsselskaper (garantifondet), som redegjort for på www.garantiordningen.no ... Det legges videre opp til at når skadesaksbehandlingen er avsluttet og saken overført til konkursboet vil den norske garantiordningen vurdere å forskuttere utbetaling slik at man ikke behøver å vente på avslutning av konkursboet.

Sikrede som har tegnet forsikring direkte med Alpha i Danmark via forsikringsmeglere har ikke krav på dekning av den norske garantiordningen.”

I et brev af 8. november 2018 fra advokaten for Garantiordningen i Norge til Garantifonden i Danmark fremgår om beslutningen endvidere bl.a.:

”Bestyrelsen i Garantiordningen i Norge har som følge af, at Garantifonden i Danmark uden retlig begrundelse har afvist at dække erstatningskrav under arbejdsskadeforsikringer fra norske forsikringstagere- og sikrede, set sig nødsaget til at indtræde i sådanne erstatningskrav, som er godkendt af konkursboet.

Garantiordningen i Norge har derfor besluttet, at tilbyde de norske forsikringstagere- og sikrede at erhverve disse fordringer mod Garantifonden i Danmark. I det omfang at de norske forsikringstagere- og sikrede tager imod Garantiordningen i Norges tilbud, vil Garantiordningen i Norge således overtage de pågældendes krav mod Garantifonden i Danmark. Garantiordningen i Norges beslutning og erhvervelse af krav mod Garantifonden i Danmark skal således på ingen måde forstås som en anerkendelse af Garantifonden i Danmarks synspunkter.”

Den 23. august 2019 blev det på det norske finanstilsyns hjemmeside meddelt, at Garantiordningen i Norge indkaldte i alt 50 mio. norske kroner i bidrag fra sine medlemmer for at dække krav mod Alpha.

Det er oplyst, at Garantifonden i Danmark og Garantiordningen i Norge har indgået aftale om, at dækningsberettigede erstatningskrav, som inden den 8. november 2018 er anmeldt under en yrkesskadeforsikring tegnet i Alpha, anses for rettidigt anmeldt overfor Garantifonden i Danmark, og at Garantiordningen i Norge ved udbetaling af kravet til den skadelidte er indtrådt i sådanne krav overfor Garantifonden i Danmark.

Garantiordningen i Norge har oplyst, at der vedrørende sådanne erstatningskrav pr. den 20. oktober 2021 er udbetalt i alt 5.203.107 norske kr. fordelt på 23 sager.

Forklaring

Der er afgivet forklaring af bestyrelsesformand Bjarne Borgersen.

Bjarne Borgersen har forklaret bl.a., at han er bestyrelsesformand i Garantiordningen i Norge og har været det siden april 2016. Han bestrider herudover bestyrelsesposter i flere norske virksomheder. Han er uddannet jurist og har tidligere været beskæftiget som bl.a. bankdirektør, senest som administrerende direktør i Danske Bank i Norge frem til 1999.

Garantiordningen i Norge er en selvstændig juridisk enhed hjemlet i finansforetaksloven. Bestyrelsen udpeges af Finansdepartementet. Garantiordningens formål er som angivet i den norske finansforetakslov § 20A-1 (2) at bidrage til at sikre udbetaling af krav, der følger af aftale om direkte skadeforsikring. Alle norske forsikringselskaber og norske filialer af EU-baserede forsikringselskaber er medlemmer af Garantiordningen, og Garantiordningen skal dække krav vedrørende aftaler med disse forsikringselskaber og filialer. Garantiordningen i Norge er dog af den opfattelse, at Garantifonden i Danmark principalt skal dække krav fra skadelidte i de tilfælde, hvor forsikringen er købt hos Alphas norske filial.

Han blev bekendt med Alphas konkurs i juni 2018. Det norske finanstillsyn havde fået information om Alphas konkurs fra Finanstillsynet i Danmark, og Garantiordningen i Norge modtog desuden henvendelser fra nordmænd vedrørende arbejdsskadeforsikringer købt i Alpha. Han bekendt har Alpha ikke solgt andre typer forsikringer i Norge. Garantiordningen i Norge tog kontakt med Garantifonden i Danmark, som afviste at dække kravene, efter hans opfattelse fordi, der var tale om norske og ikke danske kunder.

Han var med til at træffe beslutning om udbetaling – ”forskuttering” – af beløb til norske skadelidte sikret i den norske filial af Alpha. Da der var tale om en speciel type skadelidte, og da konkursbehandling normalt tager lang tid, mente man i Garantiordningen i Norge, at det var rigtigst at ”forskuttere” og derefter forfølge kravet mod Garantifonden i Danmark. Beslutningen blev truffet med hjemmel i den norske finansforetakslovs § 20A-1 (2), hvorefter Garantiordningen skal bidrage til at sikre udbetaling af krav. Pressemeddelelsen af 29. oktober 2018 er ikke udtryk for, at Garantiordningen i Norge mente, at man havde en pligt til at dække de omhandlede krav. Den er formuleret under hensyn til, at den skulle kunne forstås af offentligheden.

Det er Garantiordningen i Norges opfattelse, at de skadelidte inden beslutningen om ”forskuttering” ikke havde ret til dækning fra Garantiordningen i Norge, da det var Garantifonden i Danmarks forpligtelse. Med beslutningen om ”forskuttering” opstod der en ret for de skadelidte til at få en udbetaling fra Garantiordningen i Norge, hvis de øvrige betingelser var opfyldt. Garantiordningen i Norge valgte at træffe beslutning om ”forskuttering”, selv om man kunne have afslået at udbetale, med henblik på at bidrage til at dække tabet og støtte tilliden til forsikringserhvervet. De beløb, der er udbetalt af Garantiordningen i Norge, indeholder ikke ydelser, der udbetales i henhold til den norske folketrygdlov.

Garantiordningen i Norge har ingen kapital, og da der nu var opstået behov herfor, blev der ved meddelelse af 23. august 2019 på det norske finanstillsyns hjemmeside indkaldt bidrag fra medlemmerne. Da der på dette tidspunkt ikke

var fuldt overblik over antallet og størrelsen af kravene, og da Garantiordningen tidligere havde erfaret, at det var uheldigt at opkræve for lidt i første omgang, blev det besluttet at indkalde et beløb på 50 mio. norske kroner. Der er ikke taget stilling til, hvorledes der skal forholdes i forhold til medlemmernes indbetalinger af bidrag, hvis Garantiordningen i Norge får medhold i denne sag. Der er ikke sket tilbagebetaling af noget beløb på nuværende tidspunkt. Der er fortsat en række udestående krav, p.t. ca. 39 krav, vedrørende filialen.

Beslutningen om "forskuttering" omfatter ikke krav i henhold til forsikringer solgt ved grænseoverskridende salg. Der er ikke hjemmel til at træffe beslutning herom, da Alpha ikke var medlem af Garantiordningen i Norge og dermed faldt uden for forpligtelsen. Den norske filial var derimod medlem. Garantiordningen har modtaget henvendelser, men ikke krav, vedrørende forsikringer solgt af Alpha ved grænseoverskridende salg.

Retsgrundlaget

Dansk ret

Garantifondsloven (lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber) indeholdt bl.a. følgende bestemmelser, jf. lovbekendtgørelse nr. 1050 af 8. september 2017:

"§ 2. Fonden dækker de i § 1, stk. 2, nævnte forsikringsselskabers virksomhed i Danmark, samt via filial eller grænseoverskridende tjenesteydelsesvirksomhed i Den Europæiske Union eller lande, som Unionen har indgået aftale med, jf. dog § 5, stk. 4.

...

§ 5. Fonden dækker erstatningskrav, der er udækkede som følge af et skadesforsikringsselskabs konkurs, til følgende:

- 1) Forsikringstagere med privatforsikringer (forbrugerforsikringer),
- 2) tredjemænd, der er sikret mod person- eller tingsskade ifølge motoransvarsforsikringer,
- 3) tredjemænd, der er sikret mod personskade ifølge øvrige ansvarsforsikringer,

...

Stk. 4. Fonden dækker ikke erstatningskrav efter stk. 1 ... for et forsikringsselskabs udenlandske filial eller grænseoverskridende tjenesteydelsesvirksomhed, som efter § 3, stk. 8, er fritaget for pligten til at betale bidrag."

Af lovens forarbejder fremgår bl.a. (jf. lovforslag nr. 181 af 12. marts 2003):

"Til § 2

Bestemmelsen fastslår, at dækning ydes for de i § 1 nævnte selskabers virksomhed i Danmark samt virksomhed i EØS-området udøvet via filial eller fri tjenesteydelsesvirksomhed af et skadesforsikringsselskab med hjemsted i Danmark. Hvis et dansk selskab f.eks. har en filial i Frankrig, vil de fran-

ske kunder også skulle dækkes af den danske ordning i tilfælde af det danske selskabs konkurs.

...

Til § 5

Bestemmelsen fastslår i stk. 1, at Fonden skal kunne dække alle privatkunder, dvs. typiske forbrugerforsikringer som motor-, familie-, parcelhus-, og grundejer, fritidshus-, ulykkes- og tilsvarende privatforsikringer.

Endvidere skal ordningen dække alle, der er sikret dækning for person- og/eller tingsskade (kasko) ifølge skadevolders motoransvarsforsikring, og alle, der er sikret mod personskade ifølge øvrige typer ansvarsforsikring, uanset om denne måtte være tegnet erhvervsmæssigt. I sidstnævnte tilfælde vil der således være dækning fra Fonden, såfremt en medicinalvirksomheds produkter har forårsaget personskader, og virksomheden er produktansvarsforsikret i et skadesselskab, der går konkurs, og ikke kan dække erstatningskravet. Endelig dækkes kollektive forsikringer i det omfang, de efter deres art svarer til de omfattede individuelle forsikringer."

Ved lov nr. 375 af 1. maj 2018 blev bl.a. § 2 i garantifondsloven ændret, således at Garantifonden for skadesforsikringsselskaber herefter alene dækker "den virksomhed, som de forsikringsselskaber, der er nævnt i § 3, stk. 1, har i Danmark, for risici i Danmark."

Af dagældende arbejdsskadesikringslov (jf. lovbekendtgørelse nr. 216 af 27. februar 2017) fremgår bl.a.:

"§ 1. Formålet med denne lov er at yde erstatning og godtgørelse til tilskadedkomne eller deres efterladte ved arbejdsskade. Skaden skal være forårsaget af arbejdet eller de forhold, det foregår under, jf. lovens §§ 5-7, men arbejdsgiveren behøver ikke at have handlet ansvarspådragende. Gennem arbejdsgivernes finansiering af erstatninger m.v. understøttes arbejdsmiljøsystemets forebyggelse af arbejdsskader.

...

§ 2. Personer, der ansættes til at udføre arbejde her i landet for en arbejdsgiver, er berettigede efter denne lov, jf. §§ 5-7. ...

...

§ 5. Ved arbejdsskade i denne lov forstås ulykke, jf. § 6, og erhvervssygdom, jf. § 7, der er en følge af arbejdet eller de forhold, det er foregået under, jf. dog § 10 a.

...

§ 48. Enhver arbejdsgiver, som i sin tjeneste beskæftiger personer som nævnt i § 2, har sikringspligt efter loven for disse personer, jf. dog stk. 3, 5 og 6.

...

Stk. 4. Arbejdsgiveren som nævnt i stk. 1 og 3 opfylder sin sikringspligt ved at tegne forsikring mod følgerne af arbejdsulykker, jf. § 50, og tilslutte sig Arbejdsmarkedets Erhvervssikring, jf. § 3 i lov om Arbejdsmarkedets Erhvervssikring, mod følgerne af erhvervssygdomme, jf. § 55. ...

...

§ 50. Sikringspligtige arbejdsgivere, jf. § 48, skal overføre deres risiko for ulykker til et forsikringsselskab, der tegner ulykkesforsikring efter denne lov.

...

§ 54. Hvis en bestand af arbejdsulykkesforsikringer tages under administration efter § 250, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed i Arbejdsmarkedets Erhvervssikring, skal alle skader, der anmeldes til forsikringsselskabet efter datoen for forsikringsselskabets ophør, sendes til Arbejdsmarkedets Erhvervssikring. Samtidig overdrages til Arbejdsmarkedets Erhvervssikring de kapitaler, som selskabet har reserveret i henhold til lov om finansiel virksomhed, og som vedrører selskabets bestand af forsikringer efter loven på ophørstidspunktet."

Norsk ret

I lov nr. 65 af 16. juni 1989 om yrkesskedeforsikring (yrkesskedeforsikringsloven), som senest ændret ved lov nr. 77 af 12. august 2016, er bl.a. fastsat følgende bestemmelser:

”§ 3. Pligt til å tegne yrkesskedeforsikring.

Arbejdsgivere plikter å tegne forsikring (yrkesskedeforsikring) til dekning av yrkesskade og yrkessykdom som nevnt i kapitel 3. Yrkesskedeforsikringen skal gi rett til full erstatning uten hensyn til om noen har skyld i skaden.

...

§ 4. Nærmere om yrkesskedeforsikringen.

...

Yrkesskedeforsikringen skal i forholdet mellom forsikringsgiveren og forsikringstakeren anses som en ansvarsforsikring, selv om forsikringstakeren selv ikke er ansvarlig for de skader som dekkes av loven.

...

§ 5. Direkte krav mot forsikringsgiveren, hvilken forsikringsgiver som svarer.

Yrkesskadeforsikringen gjelder direkte til fordel for skadelidte. Forsikringsgiveren til den arbeidsgiver som skadelidte har når skaden eller sykdommen blir konstatert, er ansvarlig for å utbetale erstatning etter loven. ...”

Det fremgår af forarbejderne til loven (Odelstingsproposisjon nr. 44 (1988-1989) om lov om yrkesskadeforsikring, side 41-42) bl.a.:

”1.3. Justisdepartementets merknader

...

Efter departementets syn er det uholdbart at arbeidstakere som blir skadet eller pådras sykdom under utøvelsen av arbeidet ikke er sikret full erstatning. Kompensasjon bør gis fullt ut, og skadelidte selv bør fritas fra den økonomiske belastning en yrkesskade eller -sykdom i dag kan utgjøre. Avgjørende for dette synet er for det første en grunnleggende *rettferdstanke*. Arbeidstakere har i gjennomsnitt større risiko for å bli skadet end andre. I tillegg til ”dagliglivets” risiko som alle er utsatt for, må arbeidstakerne også bære den risiko som følger av å delta i produktivt arbeid. De har små muligheter til selv å påvirke denne risikoen. Arbeidstakerne er underlagt arbeidsgiverens styrings- og instruksjonsrett, ... Når arbeidstakerne på denne måten har små muligheter for å påvirke risikoen, er det heller ikke rettferdig at de skal bære de økonomiske konsekvenser hvis risikoen gir seg utslag i skade. ...”

Det fremgår endvidere af forarbejderne (bemærkningerne til § 4, side 86) bl.a.:

”Yrkesskadeforsikringen er ikke en ansvarsforsikring i den vanlige betydningen av ordet: Den dekker ikke erstatningsansvar for forsikringstakeren. Skadelidte kan kreve erstatning direkte av forsikringsselskapet, uten at arbeidsgiveren er personlig ansvarlig. Uten en uttrykkelig regulering ville det være uklart hvordan yrkesskadeforsikringen skulle plasseres innenfor forsikringsterminologien. Dette er bakgrunnen for at annet ledd definerer yrkesskadeforsikringen som en ansvarsforsikring. Legemiddelforsikringen etter produktansvarsloven er et parallelt eksempel. ... Regelen i annet ledd innebærer at forsikringsavtalelovens bestemmelser om ansvarsforsikringer får anvendelse på yrkesskadeforsikringen, se også utkastet § 18.”

Folketrygdloven inneholder tillige bestemmelser om yrkesskadedekning. Af lovens § 13-6 fremgår bl.a., at arbeidstakere, som er medlem af ”trygden”, er yrkesskadedekket. Det er opplyst, at ”folketrygden” er et nasjonalt, sosialt forsikringssystem i Norge, som enhver person bosatt i Norge er pliktig medlem af.

Parterne har hver indhentet et responsum vedrørende norsk ret, herunder den norske garantiordning for skadeforsikring og den norske yrkesskadeforsikringslov.

Anbringender

Garantiordningen for Skadeforsikring har i det væsentlige procederet i overensstemmelse med sit sammenfattende processkrift, hvori er gjort følgende gældende:

"4. ANBRINGENDER

4.1 Den Norske Garantiordnings hovedanbringender

62. Den Danske Garantifond er dækningspligtig for Alphas forsikringsvirksomhed i Norge via filial. Dette følger af Garantifondslovens § 2, stk. 1, som den var gældende på tidspunktet for Alphas konkurs (materialesamlingen, side 41), jf. afsnit 4.2. At bestemmelsen i § 2, stk. 1, om dækningspligten blev ændret med virkning fra 1. januar 2019, således at den ikke længere gælder risici udenfor Danmark (materialesamlingen, side 31), understreger, at det modsatte var tilfældet på det for denne sag relevante tidspunkt.
63. Ifølge Garantifondslovens § 5, stk. 1, nr. 3, (materialesamlingen, side 41) er den Danske Garantifond forpligtet til at dække erstatningskrav, der er udækkede som følge af et forsikringssselskabs konkurs, til tredjemænd, der er sikret mod personskade ifølge øvrige ansvarsforsikringer.
64. Dækningspligten hviler på tre betingelser, der alle er opfyldt for erstatningskrav fra skadelidte arbejdstagere, som er sikret mod personskade ifølge en arbejdsskadeforsikring, der er tegnet hos Alpha gennem selskabets norske filial.
65. Den første betingelse er, at erstatningskravet skal udspringe af en ansvarsforsikring. Det er udtrykkeligt fastslået efter norsk ret, at den norske yrkesskadeforsikring er og skal anses som en ansvarsforsikring, jf. afsnit 4.3.
66. Den norske yrkesskadeforsikring er ikke en social sikringsordning på tilsvarende vis som den danske arbejdsskadesikringsordning. Der er derfor ikke holdepunkter for, at erstatningskrav, der er dækket under den norske yrkesskadeforsikringslov skal undtages dækning efter Garantifondsloven ud fra de samme principper som gælder for erstatningskrav dækket under den danske arbejdsskadesikringsordning. De erstatningskrav der er undtaget dækning efter Garantifondsloven og som i stedet dækkes af Arbejdsmarkedets Erhvervsforsikring er derimod at sammenligne med de erstatningskrav,

der dækkes efter det norske folketrygden. Denne sag omfatter ikke sådanne erstatningskrav fra norske skadelidte arbejdstagere men alene erstatningskrav efter den norske yrkesskadeforsikringslov.

67. Den anden betingelse er, at erstatningskravet indehaves af tredjemænd, der er sikret mod personskade. De norske skadelidte arbejdstagere er sikrede tredjemænd i såvel almen som forsikringsretlig forstand, idet de skadelidte arbejdstagere ikke har indgået eller på anden vis er part i de norske yrkesskadeforsikringsaftaler, men omvendt er sikrede mod personskade i henhold til disse, jf. afsnit 4.4.
68. Den tredje betingelse er, at erstatningskravet er udækket. De skadelidte norske arbejdstageres erstatningskrav i henhold til de norske yrkesskadeforsikringsaftaler er udækkede som direkte følge af, at Alpha er taget under konkursbehandling, jf. afsnit 4.5. Uden konkursens indtræden ville de skadelidte norske arbejdstagere ikke stå med erstatningskrav, som ikke kunne betales af forsikringsselskabet Alpha. Det gør ingen forskel, at den Norske Garantiordning har "forskutteret" udbetalingerne for at undgå, at den Danske Garantifonds dækningsnægtelse skal komme de skadelidte norske arbejdstagere til skade.
69. Det gøres herudover gældende, at såfremt Retten måtte mene, at den Norske Garantiordning tillige skal anses for helt eller delvis forpligtet til at foretage dækning af de norske skadelidte arbejdstageres erstatningskrav, kan der alene være tale om en subsidieret forpligtelse set i forhold til den Danske Garantifonds forpligtelse, således at det i det indbyrdes forhold under alle omstændigheder vil være den Danske Garantifond, der skal dække erstatningskravene, jf. afsnit 4.6.

4.2 Den Danske Garantifonds dækningspligt for forsikringsvirksomhed i Norge

70. Alpha var pligtmæssigt medlem af den Danske Garantifond, jf. § 1, stk. 2, jf. § 3, i dagældende Garantifondslov (materialesamlingen, side 41). Dette medlemskab omfattede også den virksomhed, som Alpha udøvede via filial i Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med, jf. Garantifondsloven § 2, stk. 1 (materialesamlingen, side 41), dvs. også den norske filial.
71. Garantifondsloven er senere ændret således, at den Danske Garantifond fremadrettet kun dækker den virksomhed, som et forsikringsselskab har i Danmark for risici i Danmark, jf. § 2, stk. 1, i den senere Garantifondslov¹ (materialesamlingen, side 31). Garantiordningen omfatter således ikke længere et dansk forsikringsselskabs virksomhed via filial, hvilket udtrykkeligt er nævnt i forarbejderne som

en ændring af hidtil gældende ret (materialesamlingen, side 37ff (38-39)).

72. Det har således utvivlsomt været hensigten med dagældende Garantifondslov, at den Danske Garantifond har skulle dække den forsikringsvirksomhed, som Alpha udøvede via filial i Norge, og som medførte erstatningskrav omfattet af dækningsområdet i Garantifondsloven § 5, stk. 1, nr. 3, på tidspunktet for Alphas konkurs.
73. Alpha var derudover stiftet og udøvede forsikringsvirksomhed på tidspunktet for den Danske Garantifonds oprettelse i 2003. Alpha har således skulle yde løbende bidrag til den Danske Garantifond fra fondens stiftelse og frem til og med 2009, hvor opkrævning af løbende bidrag blev suspenderet (bilag 32, ekstrakten, side 81ff (89)), idet den Danske Garantifond på dette tidspunkt havde sikret sin minimumsformue.
74. Det forhold, at de løbende bidrag er fastsat som et beløb pr. police tegnet i henhold til en type forbrugerforsikringer, som ikke omfatter yrkesskadeforsikringerne eller andre øvrige ansvarsforsikringer, ændrer ikke på, at der er ydet bidrag fra Alpha til den Danske Garantifond (og ikke til den Norske Garantifond).
75. Det fremgår direkte af Garantifondsloven § 5, at udækkede erstatningskrav i henhold til "øvrige ansvarsforsikringer" er omfattet af den Danske Garantifonds dækningsområde, og det har derfor ingen betydning for, om sådanne erstatningskrav er berettigede til at opnå dækning fra den Danske Garantifonds formue, at bidragsopkrævningerne efter loven alene sker på baggrund af andre af de dækkede forsikringstyper.
76. Den Danske Garantifonds dækningspligt efter Garantifondslovens § 5, stk. 1, nr. 3, hviler på tre betingelser, der alle er opfyldt og som gennemgås nærmere nedenfor. Der er således tale om erstatningskrav ifølge en ansvarsforsikring (afsnit 4.3), for skadelidte tredjemænd, som er sikret mod personskade ifølge forsikringen (afsnit 4.4), og disse erstatningskrav er udækkede som følge af Alphas konkurs (afsnit 4.5).

4.3 Yrkesskadeforsikring er en ansvarsforsikring

77. Det følger udtrykkeligt af den norske yrkesskadeforsikringslov, at den lovpligtige forsikring anses som en ansvarsforsikring med forsikringstager (arbejdsgiver), som det forsikringspligtige ansvarssubjekt, jf. yforsl § 4, stk. 3 (bilag 12, ekstrakten, side 247ff (248)).
78. I forarbejderne til bestemmelsen, Ot.prp. 44 s. 86 (bilag 29, ekstrakten, side 243ff (246)), er det fremhævet, at dette skulle fjerne tvivl

om, hvordan yrkesskadeforsikringen skulle placeres i forsikringsretlig terminologi: "Uten en uttrykkelig regulering ville det være uklart hvordan yrkesskadeforsikringen skulle plasseres innenfor forsikringsterminologien. Dette er bakgrunnen for at annet ledd [nu tredje led/stk. 3] definerer yrkesskadeforsikringen som en ansvarsforsikring."

79. Yrkesskadeforsikringens karakter af ansvarsforsikring underbygges derudover af, at den har til formål at dække arbejdsgivers risiko for (yrkes)skade i tilfælde, hvor arbejdsgiveren ville ifalde ansvar efter almindelig erstatningsregler. Yrkesskadeforsikringen opfylder derved et grundlæggende karakteristikon ved en ansvarsforsikring derved, at forsikringen har til formål at dække den sikrede (her arbejdsgiveren) imod at skulle udbetale erstatning for eventuelle skadelidtes tab.
80. Efter yforsl § 5, stk. 1, er ansvarsforsikringen i forholdet til den skadelidte arbejdstager etableret efter et "direct action" princip, således at skadelidte har et direkte erstatningskrav mod forsikringsgiver (ekstrakten, side 247ff (248)). Det fremgår af forarbejderne til yrkesskadeforsikringsloven, side 86f i Ot prp. 44 (materialesamlingen, side 91ff (106-107)), at dette princip svarer til det almindelige princip om skadelidtes ret til at kræve erstatning direkte fra forsikringsgiveren i både frivillig og tvungen ansvarsforsikring i den norske forsikringsaftalelovs § 7-6 og 7-7 (bilag 28, ekstrakten, side 253ff (264-265)), som det også kendes i den danske forsikringsaftalelovs § 95 (materialesamlingen, side 15ff (18)).
81. Det bliver over for disse utvivlsomme fortolkningsbidrag, der klart fastslår yrkesskadeforsikringen som en ansvarsforsikring, helt irrelevant, at det tilsyneladende er uafklaret i norsk ret, om yrkesskadeforsikringen efter den norske forsikringsaftalelov i forholdet mellem skadelidte og forsikringsgiver, skal forstås som en skadesforsikring (der også indbefatter ansvarsforsikring) eller en personforsikring (se bl.a. side 297 i NOU 2004:3, materialesamlingen, side 81ff (90)). En eventuel tvivl herom er sagen uvedkommende, idet det uanset denne står klart, at den skadelidte arbejdstager ved sit direkte erstatningskrav mod forsikringsgiver netop er sikret mod personskade via det, der efter yrkesskadeforsikringsloven er fastslået at være en ansvarsforsikring.
82. At yrkesskadeforsikringen også dækker tilfælde, hvor erstatningsansvar ikke endeligt kan fastslås, jf. yforsl § 3, stk. 1, (bilag 12, ekstrakten, side 247ff (248)) medfører ikke, at yrkesskadeforsikringen ikke er en ansvarsforsikring. Når der i loven og i dennes forarbejder er taget udtrykkeligt stilling til, at yrkesskadeforsikringen forsikringsretligt skal anses som en ansvarsforsikring, må der kræves

særdeles stærke holdepunkter for at lægge det modsatte til grund. Der foreligger ingen sådanne holdepunkter i nærværende sag.

83. Den norske yrkesskedeforsikring kan heller ikke anses som en social sikringsordning på samme vis som den danske arbejdsskadesikringslov, som afgjort af Højesteret ved U 2000.19H (materialesamlingen, side 117ff (119)).
84. Yrkesskedeforsikringsloven skal således genoprette den skadelidtes fulde, individuelle tab, og det er således lovens "(...) hovedoppgave ... å sikre arbeidstaker påført yrkesskade rett til full erstatning også for den del av sitt individuelle tap som ikke ble dekket av folketrygdens ytelser", jf. professor, dr. juris Erling Selvigs responsum, Notat om den norske obligatoriske forsikrings- og erstatningsordning for yrkesskader (materialesamlingen, side 215ff (221)).
85. Dette er i modsætning til den danske arbejdsskadesikringslov, der alene er indrettet på at skulle yde erstatning for de varige følger af en arbejdsskade, men ikke tillige de midlertidige følger heraf, herunder væsentligst ikke yder erstatning for tabt arbejdsfortjeneste og svie og smerte. Hertil kommer, at skadelidte har krav på differenceerstatning udover arbejdsskadesikringsloven, såfremt dette er hjemlet i erstatningsansvarsloven. Arbejdsskadesikringsloven ligner i den henseende nærmere folketrygdsloven, hvor der heller ikke ydes fuld dækning for det individuelle tab.
86. Under dansk ret kan der således i tillæg til arbejdsskadesikringsloven rettes krav mod en eventuelt ansvarlig skadevolder, men altid sådan, at arbejdsskadesikringsloven har forrang udtrykt derved, at både arbejdsskadesikringsloven § 77 (materialesamlingen, side 5ff (10)) samt erstatningsansvarsloven § 17 (materialesamlingen, side 11ff (12)) fastsætter, at der ikke kan kræves regres mod en erstatningsansvarlig skadevolder for ydelser i henhold til arbejdsskadesikringsloven. Erstatningsansvarsloven kategoriserer i den forbindelse udtrykkeligt sådanne ydelser, som "[y]delser i henhold til den sociale lovgivning".
87. Dette understreger, at arbejdsskadesikringsloven under dansk ret indgår i et socialt sikringssystem, mens dette ikke kan overføres tilsvarende til den norske yrkesskedeforsikring. Under norsk ret ydes social sikring derimod, som beskrevet ovenfor i afsnit 3.3, i medfør af folketrygdloven.
88. Dertil kommer, at yrkesskedeforsikringsloven tillægger forsikrings-selskabet en regresret mod den forsætligt skadevoldende arbejdsgiver, ligesom forsikrings-selskabet indtræder i skadelidtes krav mod en eventuelt ansvarlig tredjemands skadevolder, jf. yforsl § 8 (bilag 12, ekstrakten, side 247ff (249)).

89. At regresretten alene gælder for forsætlige tilfælde må anses som en yderligere fremhævelse af, at der er tale om en ansvarsforsikring. En ansvarsforsikring ville således være uden særlig interesse for forsikringstageren, såfremt skadevoldende handlinger generelt eller i vidt omfang ville medføre et regresansvar for forsikringstageren. Det er således "Poenget med en ansvarsforsikring ... nettopp at forsikringstakeren skal holdes skadesløs", jf. også Erling Selvigs responsum, Notat om den norske obligatoriske forsikrings- og erstatningsordning for yrkesskader (materialesamlingen, side 215ff (223)).
90. Henset til de væsentlige forskelle fra den danske arbejdsskadesikring til den norske yrkesskadesforsikring, vil det således være misvisende at sidestille de danske skadelidte arbejdstageres (manglende) ret til dækning under Garantifondsloven med de norske skadelidte arbejdstageres ret til dækning under loven. Der henvises endvidere til den grundige redegørelse i Erling Selvigs responsum, Notat om den norske obligatoriske forsikrings- og erstatningsordning for yrkesskader (materialesamlingen, side 215ff (228ff)) om forskellene mellem den danske og den norske ordning.
91. Sammenfattende gøres det derfor gældende, at yrkesskadesforsikringsloven adskiller sig fra den danske arbejdsskadesikringslov på sådanne væsentlige punkter, at Højesterets afgørelse i U 2000.19H (materialesamlingen, side 117ff (119)) ikke kan påberåbes til støtte for, at erstatningskrav efter den norske yrkesskadesforsikringslov ikke skal dækkes af den Danske Garantifond, således som tilfældet er med erstatningskrav efter den danske arbejdsskadesikringslov, der i stedet dækkes af Arbejdsmarkedets Erhvervssikring.
92. Yrkesskadesforsikringen er således en ansvarsforsikring og omfattes som sådan af Garantifondslovens dækningsområde for "øvrige ansvarsforsikringer", jf. Garantifondsloven § 5, stk. 1, nr. 3 (materialesamlingen, side 41ff (42)).
93. Hertil skal det endvidere bemærkes, at Garantifondsloven ikke indeholder noget yderligere kriterium om, at § 5, stk. 1, nr. 3, alene angår "den type ansvarsforsikring, som dækker tredjemands erstatningskrav mod en ansvarlig skadevolder", som anført i den Danske Garantifonds svarskrift af 27. maj 2019, side 8 (ekstrakten, side 23ff (30)).
94. Ifølge § 5, stk. 1, nr. 3, dækker "Fonden erstatningskrav, der er udækkede (...) til (...) tredjemænd, der er sikret mod personskade ifølge øvrige ansvarsforsikringer". I bestemmelsens forarbejder udtrykkes dette med, at ordningen skal dække "(...) alle, der er sikret mod personskade ifølge øvrige typer ansvarsforsikring, uanset om denne måtte være tegnet erhvervsmæssigt", jf. lovforslag som frem-

sat nr. 181 af 12. marts 2003, de specielle bemærkninger til § 5, (materialesamlingen, side 47ff (51)).

95. Det afgørende kriterium i såvel bestemmelsen som forarbejderne er således, at der er tale om en type ansvarsforsikring, som sikrer mod personskade, hvilket netop er tilfældet under de norske yrkesskade-forsikringer.

4.4 De norske skadelidte arbejdstagere er tredjemænd, der er sikret mod personskade

96. Det gøres gældende, at de norske skadelidte arbejdstagere er tredjemænd i Garantifondslovens forstand og ikke kan anses som "sikrede" under de norske yrkesskade-forsikringer sådan, som det er gjort gældende af den Danske Garantifond. Dette gælder således hverken under dansk eller norsk forsikringsret.
97. Det er forsikringstager, som har de rettigheder og pligter, der følger af forsikringslovgivningen og efter policen. Forsikringstageren er således den, som har sluttet aftale om forsikring, jf. den danske forsikringsaftalelov § 2, stk. 2 (materialesamlingen, side 15). Tilsvarende gælder efter den norske lov om forsikringsavtaler (forsikringsavtaleloven) § 1-2 (b), "I lovens del A betyr (b) forsikringstakeren: den som inngår en individuell eller kollektiv forsikringsavtale med selskapet" (bilag 28, ekstrakten, side 253ff (254)).
98. I relation til ansvarsforsikringer er den "sikrede" den, der ønsker dækning af risikoen for det erstatningsansvar, som denne kan pådrage sig overfor en skadelidt tredjemand, dvs. den hvis ansvar dækkes. Under dansk ret kan dette udledes af forsikringsaftalelovens §§ 91-96, hvor sikrede er den, som kan pålægges et erstatningsansvar (materialesamlingen, side 15ff (18f)), mens det i den norske forsikringsavtalelov udtrykkeligt angives, at den sikrede er den, hvis erstatningsansvar er dækket, jf. § 1-2 (c) (bilag 28, ekstrakten, side 253ff (254)).
99. I Garantifondslovens § 5, stk. 1, nr. 3, er udtrykket "sikret" anvendt i en anden kontekst; nemlig til at beskrive den skadelidte, der har ret til forsikringsydelsen. Dette fremgår både af ordlyden af Garantifondslovens § 5, stk. 1, nr. 3 (og nr. 2) og forarbejderne til bestemmelsen, jf. nærmere ndf. pkt. 108.
100. Skadelidte er dermed hverken forsikringstager eller den sikrede under en ansvarsforsikring, og det ændrer ikke på de norske skadelidte arbejdstageres retstilling i den henseende, at yrkesskade-forsikringsloven indebærer et direkte krav mod forsikrings-selskabet for den skadelidte arbejdstager, jf. yforsl § 5 (bilag 12, ekstrakten, side 247ff (248)).

101. Sådanne direkte krav genfindes ligeledes i dansk ret i særlovsbestemmelser om erstatning og forsikring, jf. hertil eksempelvis færdselsloven (fæl) § 108 (materialesamlingen, side 29ff (30)). Herefter hæfter forsikringsgiver af den lovpligtige motorkøretøjsforsikring direkte overfor skadelidte. Det er dog fortsat ejeren eller den varige bruger af det motordrevne køretøj, som har forsikringspligten, jf. fæl § 106, stk. 1 (materialesamlingen, side 29ff (30)), og som således er den præmiebetalende forsikringstager og den, hvis ansvar er sikret.
102. De direkte krav sikrer skadelidte en bedre og stærkere ret overfor forsikringsgiver, men det indebærer ikke, at skadelidte ikke er tredjemand i Garantifondslovens forstand. Såfremt et sådant synspunkt skulle lægges til grund, ville Garantifondsloven § 5, stk. 1, nr. 2, hvorefter den Danske Garantifond skal dække erstatningskrav til "tredjemænd, der er sikret mod person- eller tingsskade ifølge motoransvarsforsikringer" reelt være uden indhold, jf. således skadelidtes direkte krav i fæl § 108.
103. De norske skadelidte arbejdstagere må således på tilsvarende vis anses som tredjemænd i Garantifondslovens forstand uanset, at forsikringsgiver hæfter direkte overfor disse skadelidte.
104. Det har endvidere ikke været formålet med det direkte krav i yforsl § 5, at arbejdstagere skulle identificeres med forsikringstager eller på anden måde gøres til part i aftaleforholdet og dermed stilles ringere, end hvis kravet skulle rettes direkte mod arbejdsgiveren.
105. Alpha ville således heller ikke kunne rette et regreskrav mod den skadelidte arbejdstager under en yrkesskedeforsikring som følge af dennes forsætlige adfærd, hvilket understreger, at der ikke er forsikringsretligt aftaleforhold imellem disse parter. Derimod vil forsikringsdækningen eventuelt kunne nedsættes eller bortfalde som følge af skadelidtes medvirken til skaden, jf. yforsl § 14 (bilag 12, ekstrakten, side 247ff (250)), dvs. ud fra sådanne fra egen skyldsbetragtninger, som netop kan anlægges overfor en skadelidt tredjemand.
106. De norske skadelidte arbejdstageres karakter af tredjemand understøttes yderligere af de almindelige bestemmelser i den norske forsikringsaftalelov, kapitel 7 om "Tredjepersons rett" efter forsikringsaftaleloven, §§ 7-6 og 7-7, som fastsætter, at skadelidte kan kræve erstatning direkte fra forsikringsselskabet, når forsikringen dækker sikredes erstatningsansvar (bilag 28, ekstrakten, side 253ff (263 og 264-265)). Disse almindelige bestemmelser om netop tredjemands ret ville således gælde for de norske arbejdstagere, såfremt

der ikke var fastsat en særbestemmelse i yrkesskadeforsikringsloven.

107. Det gøres herudover gældende, at selv, hvis de norske skadelidte arbejdstagere skulle anses som "medforsikrede" eller "sikrede" i den forstand, at ansvarsforsikringen dækker betalingspligten for arbejdstagernes erstatningskrav for personskade, vil det ikke indebære, at de norske arbejdstagere ophører med at være tredjemænd i Garantifondslovens forstand.
108. Tværtimod fremgår det tydeligt af forarbejderne til Garantifondslovens § 5, at garantiordningen skal dække "alle, der er sikret mod personskade ifølge øvrige typer ansvarsforsikring" (materialesamlingen, side 47ff (51)). Dette må utvivlsomt også omfatte skadelidte arbejdstagere med erstatningskrav for personskade ifølge yrkesskadeforsikringer tegnet via Alphas norske filial. Eksemplet i forarbejderne sammesteds om dækning af erstatningskrav fra skadelidte tredjemænd fra produktansvarsskader støtter yderligere den Norske Garantiorbnings synspunkt.
109. Det forhold, at en person/persongruppe er angivet på en police som en del af den af forsikringen omfattede personkreds, ændrer ikke på, at de pågældende fortsat står udenfor aftaleforholdet overfor forsikringsselskabet.
110. Der kan til støtte herfor henvises til den danske forsikringsaftalelovs afsnit om "Forsikring af tredjemands interesse", og til eksempel lovens § 55, hvoraf fremgår, at "Forsikring af indbo anses, hvis ikke andet fremgår af omstændighederne, tillige at omfatte indbo, der tilhører forsikringstagerens ægtefælle, hans hjemmeboende børn samt personer, der hører til forsikringstagerens husstand..." (materialesamlingen, side 15ff (16)).
111. Placeringen af forsikringsaftaleloven § 55 understreger, at de nævnte personer er "tredjemænd", selvom de nævnes direkte som omfattet af forsikringens dækning.
112. Den norske forsikringsaftaleloven indeholder et tilsvarende kapitel om "Tredjepersons rett", jf. forsikringsaftaleloven kapitel 7, hvor "medforsikredes" rettigheder behandles og også anses som "tredjepersons" rettigheder (bilag 28, ekstrakten, side 253ff (263)).

4.5 De norske arbejdstageres krav er udækkede som følge af Alphas konkurs

4.5.1 Dækning fra folketrygden er allerede fradraget

113. Eventuelle trygdeytelser fra folketrygden, dvs. ydelser i henhold til folketrygdloven, er uden betydning for, hvorvidt den Danske Garantifond skal betale de erstatningskrav, som de norske skadelidte arbeidstagere måtte have under en norsk yrkesskadeforsikring og som den Norske Garantiordning har udbetalt (forskutteret). Der bliver således foretaget fradrag for eventuelle "trygdeytelser" i de anmeldte erstatningskrav inden de godkendes og oversendes til den Norske Garantiordning med henblik på forskuttering.
114. Fradrag for eventuelle folketrygdydelser (som administreres af NAV) påses af de respektive skadesbehandlere som behandler og forhåndsgodkender de anmeldte forsikringskrav for Alpha. Der vil således være taget højde for eventuelle ydelser fra NAV i den beløbsmæssige opgørelse af forsikringsdækningen for et anmeldt og af sagsbehandlerne godkendt krav.
115. Folketrygdydelser vil dermed ikke være en del af de krav, som kan godkendes under forsikringsdækningen hos Alpha og dermed heller ikke være en del af de krav, som forskutteres af den Norske Garantiordning og som den Danske Garantifond skal dække. Hermed er der også overensstemmelse med, at den Danske Garantifond ikke skal dække krav efter arbejdsskadesikringsloven - som er udækkede i medfør af Alphas konkurs. Disse krav dækkes for danske skadelidte arbeidstagere af Arbejdsmarkedets Erhvervssikring i medfør af arbejdsskadesikringslovens § 54. For norske skadelidte arbeidstage-re dækkes de tilsvarende krav efter folketrygdsloven af folketrygden.
116. Forholdet mellem trygdeytelserne og de eventuelle erstatningsbeløb under yrkesskadeforsikringen fremgår også af den af den Danske Garantifond fremlagte responsum fra advokat, dr. juris, Andreas Meidell, hvorefter "en arbeidstakers individuelle tap kan overstige de standardiserte og maksimerte satsene i folketrygden, som da må dekkes på andre måder - i praksis gjennom yrkesskadeforsikring" (materialesamlingen, side 201ff (214)).
117. Endvidere henvises til det af den Norske Garantiordning fremlagte responsum fra professor, dr. juris, Erling Selvig. "Generelt sett synes også arbeidsskadesikringsloven i hovedtrekk å være et motstykke til det offentligrettslige regelverket om yrkesskade i kapittel 13 i den norske folketrygdloven. De typer av ytelser som skal utbetales etter loven, er oppregnet i arbsksl. § 11 som svarer til ftrl. § 13-2. Reglene om beregning av de enkelte ytelsene i arbsksl. §§ 12- 27 viser at det –på samme måte som ytelser fra folketrygden - i stor grad dreier seg om normerte, maksimerte og periodiserte ytelser, selv om det ved beregning av ytelser til dels også tas hensyn til regler i erstatningsansvarsloven" (materialesamlingen, side 215ff (228)).

4.5.2 Erstatningskravene er udækkede som følge af skadesforsikrings-selskabets konkurs

118. Ifølge Garantifondsloven § 5, stk. 1, er et erstatningskrav udækket, såfremt erstatningskravet ikke kan dækkes af et forsikrings-selskab på grund af dette selskabs konkurs. Det er ubestrideligt, at det net-op er tilfældet for så vidt angår de norske arbejdstageres erstatningskrav under yrkesskadeforsikringerne tegnet via den norske filial, Alpha Insurance NUF.
119. Der er således tale om erstatningskrav, som ville have opnået dækning hos Alpha, hvis konkursen ikke var indtrådt.
120. Der er ingen holdepunkter for, at ordlyden i Garantifondsloven § 5, stk. 1 om, at den Danske Garantifond skal dække erstatningskrav, som er "udækkede som følge af et skadesforsikrings-selskabs konkurs", kan eller skal fortolkes således, at kravene alligevel ikke er udækkede "som følge af" forsikrings-selskabets konkurs, i det tilfælde, hvor en tredjepart (her den Norske Garantiordning) måtte vælge at "forskuttere" betalingen.
121. At kravet "forskutteres" af den Norske Garantiordning, som derved indtræder i kravet, indebærer derfor ikke, at erstatningskravet derved falder udenfor Garantifondsloven § 5, stk. 1, og/eller i øvrigt frigør den Danske Garantifond for fondens dækningspligt. Betaling fra en tredjepart indebærer alene en indfrielse af den Danske Garantifonds forpligtelse overfor den pågældende skadelidte, hvorefter betaleren indtræder (subrogerer) i den skadelidtes krav overfor den Danske Garantifond. At den Norske Garantiordning indtræder i kravet er bekræftet henholdsvis ved Procedureaftalen (bilag 11, ekstrakten, side 145ff (148)) samt mellem den Danske Garantifond og den Norske Garantiordning, jf. hertil bilag E (ekstrakten, side 139) og bilag F (ekstrakten, side 165ff (166-167)).
122. Garantifondslovens § 5 indeholder ingen bestemmelse om, at krav som erhverves ved subrogation af tredjemand, ikke fortsat skal dækkes af den Danske Garantifond. Dette ville desuden indebære en fravigelse af det almindelige obligationsretlige princip om, at en erhverver indtræder i overdragerens rettigheder, og en sådan fravigelse bør have støtte i lovens udtrykkelige ordlyd og/eller stærke holdepunkter i lovens forarbejder.
123. Et eksempel på en sådan udtrykkelig ordlyd fremgår af § 8 i lov om Lønmodtagernes Garantifond, hvorefter adgangen til betaling fra denne fond bortfalder, såfremt lønmodtageren overdrager sit krav (materialesamlingen, side 57f (58)).

124. Der findes ingen tilsvarende udtrykkelig ordlyd i Garantifondsloven (for skadesforsikringselskaber) eller bemærkninger herom i Garantifondslovens forarbejder.
- 4.5.3 Den Norske Garantiordning har en dækningsret, men ikke dækningspligt**
125. Den Norske Garantiordning er ikke forpligtet til at dække erstatningskravene fra de norske skadelidte arbejdstagere, som er omfattet af en yrkesskadeforsikring tegnet via Alphas norske filial. Der fremgår ikke nogen sådan dækningspligt for den Norske Garantiordning af den norske lovgivning.
126. Den Norske Garantiordning har en ret, men ikke en pligt til at foretage udbetalinger til skadelidte norske, arbejdstagere i forbindelse med Alphas konkurs. Dette følger af finansforetaksloven § 20A-1, hvorefter Den Norske Garantiordning "... skal bidrage til at sikre utbetaling af krav...", (bilag 1, ekstrakten, side 363), hvilket ikke skal forstås således, at den Norske Garantiordning dermed har forpligtelse til også endeligt at yde udbetaling.
127. Det følger endvidere af finansforetaksloven § 20 A-6 (1), (bilag 1, ekstrakten, side 363ff (364)), hvorefter "Styret avgjør hvordan garantiordningens midler skal nyttes for at hindre eller reducere tab for sikrede eller skadet tredjemand og kan fastsætte vilkår for utbetaling".
128. Kapitel 20-A i finansforetaksforskriften (bilag A, ekstrakten, side 327ff (329)) fastsætter herefter yderligere betingelser, der skal være opfyldt for, at der kan træffes beslutning om udbetaling, men derimod ikke for, at der skal træffes beslutning om udbetaling.
129. Det er i fuld overensstemmelse hermed, når det fremgår af den Norske Garantiordnings pressemeddelelse af den 30. oktober 2008 (bilag C, ekstrakten, side 131), at Den Norske Garantiordning "... vil forskuttere visse udbetalinger", hvilket er en udbetaling i form af et udlæg for den betaling, som de norske arbejdstagere har krav på fra den Danske Garantifond. Det fremgår endvidere, at betaling sker som følge af, at den Norske Garantiordning har besluttet at anvende "en adgang" til betaling, men derimod ikke, at der er indtrådt en lovbestemt forpligtelse.
130. Udbetalingen ("forskutteringen") er ydet som en indfrielse af de krav, som de skadelidte arbejdstagere måtte have overfor den Danske Garantifond, med henblik på at sikre, at den Danske Garantifonds uberettigede dækningsnægtelse ikke skulle gå ud over de, som i forvejen er hårdest ramt - de skadelidte personer. Herefter indtræder (subrogerer) den Norske Garantiordning i de skadelidte arbejdstageres ret overfor den Danske Garantifond såvel i henhold

til det aftalte, jf. Procedureaftalen (bilag 11, ekstrakten, side 14ff) og den efterfølgende korrespondance og drøftelser mellem sagens parter, jf. bilag E (ekstrakten, side 139) og bilag F (ekstrakten, side 165ff (166-167)), som i henhold til almindelige, obligationsretlige principper, jf. tillige ovenfor pkt. 4.5.2.

131. At beslutningen om "forskuttering" netop er truffet for at sikre, at de norske skadelidte arbejdstagere ikke bebyrdes med nærværende konflikt om dækningspligt mellem den Danske Garantifond og den Norske Garantiordning fremgår tydeligt af sidstnævntes pressemeddelelse (bilag C, ekstrakten, side 131f) og meddelelse om indkaldelse af bidrag fra medlemmerne (bilag 15, ekstrakten, side 169f), hvor det specifikt anføres, at sagen vil blive forfulgt over for den Danske Garantifond. Når den Norske Garantiordning i meddelelserne henviser til, at skadelidte norske arbejdstagere vil have "krav på dekning fra den norske garantiordningen" er dette derfor åbenlyst en henvisning til den Norske Garantiordnings beslutning om "forskuttering", hvorefter norske skadelidte arbejdstagere kunne rette deres erstatningskrav mod den Norske Garantiordning, som herefter vil forfølge sagen over for den Danske Garantifond.
132. Det er misvisende, at den Danske Garantifond i svarskriftet, side 4, (ekstrakten, side 23ff(26)) søger at tolke den Norske Garantiordnings ordvalg i pressemeddelelsen som om den Norske Garantiordning skulle være af den opfattelse, at den Norske Garantiordning selv skulle mene at være forpligtet til at dække de erstatningskrav som denne sag angår. Dette er selvsagt ikke tilfældet, hvilket sagsførelsen i sig selv tydeliggør.

4.6 Den Danske Garantifonds dækningsforpligtelse er primær

133. Der fremgår ikke nogen dækningspligt for den Norske Garantiordning af den norske lovteksts ordlyd for de erstatningskrav denne sag vedrører. Allerede af den grund bør der udvises særlig tilbageholdenhed med at fastslå en sådan dækningspligt under nærværende sag.
134. Såfremt retten dog måtte finde, at den Norske Garantiordning har en dækningspligt overfor erstatningskrav fra norske skadelidte arbejdstagere, som er sikret mod personskade ifølge en arbejdsskade-forsikring tegnet i henhold til yrkesskade-forsikringsloven via Alphas filial i Norge, gøres det gældende, at dette ikke fritager den Danske Garantifond for sin dækningsforpligtelse. Der må i det tilfælde være tale om en solidarisk hæftelse for de to garantiordninger, hvilken hæftelse i det indbyrdes forhold bør bæres af den Danske Garantifond.

135. Det gøres endvidere gældende, at i det tilfælde, hvor der er hjemmel til, at der kan ske udbetaling fra både fra den Danske Garantifond og den Norske Garantiorning, må der lægges vægt på, at Alpha har været lovpligtigt medlem af den Danske Garantifond, også for filialvirksomheden, og som sådan været bidragspligtig og betalt bidrag til den danske fond.
136. Henset til, at Alpha har været bidragspligtig og ydet bidrag til den Danske Garantifond, som skal yde dækning indenfor sit anvendelsesområde, hvilket efter Garantifondsloven omfatter filialvirksomhed, må det anses for mindre byrdefuldt, at den Danske Garantifond skal dække erstatningskravene fra de norske skadelidte arbejdstagere. Forsikringsudbyderen af disse yrkesskadeforsikringer - Alpha - har netop bidraget til opbygning af den minimumsformue, som nu anvendes til og bliver reduceret som følge af Alphas konkurs. Heroverfor står, at Alphas norske filial ikke har ydet bidrag til den Norske Garantiorning i medlemsperioden."

Garantifonden for skadesforsikringselskaber har i det væsentlige procederet i overensstemmelse med sit sammenfattende processkrift, hvori er gjort følgende gældende:

"3. TVISTEN

...

3.3 Retten skal tage stilling til følgende tre spørgsmål, hvor domfældelse forudsætter et bekræftende svar på alle tre spørgsmål, mens blot et benægtende svar fører til frifindelse:

3.3.1 Kan de norske arbejdstageres krav på ydelser ifølge en norsk yrkesskadeforsikring anses for at være "udækkede erstatningskrav", jf. indledningen til § 5, stk. 1?

– Det er den danske Garantifonds opfattelse, at den norske Garantiorning, sådan som sagen foreligger, ikke har ført bevis for, at de norske arbejdstageres krav, ikke er dækkede i Norge af enten den norske Garantiorning eller den norske folketrygdlovens kapitel 13, og at der i hvert fald hjemmelsmæssigt i forhold til den danske garantifondslov ikke er tale om udækkede erstatningskrav, se nedenfor punkt 6.

3.3.2 Kan den norske yrkesskadeforsikring anses for at være den form for "ansvarsforsikring", der refereres til i § 5, stk. 1, nr. 3?

– Det er den danske Garantifonds opfattelse, at uanset den norske yrkesskadeforsikring i henhold til lovens § 4 i forholdet mellem for-

sikringsgiveren og forsikringstageren er kategoriseret som en ansvarsforsikring, adskiller den sig – ikke kun efter dansk ret, men også efter norsk ret – i så høj grad fra den type ansvarsforsikring, der er omfattet af den danske garantifondslov, at krav ifølge den norske yrkesskadeforsikring hjemmelsmæssigt ikke er omfattet af den danske garantifondslov, se nedenfor punkt 7.

- 3.3.3 Kan de norske arbejdstagere, der har krav på ydelser ifølge en norsk yrkesskadeforsikring, anses for at være "tredjemænd, der er sikret mod personskade" i henhold til § 5, stk. 1, nr. 3?

– Det er den danske Garantifonds opfattelse, at de norske arbejdstagere ikke skal anses for at være vilkårlige skadelidte tredjemænd, men derimod er de specifikt sikrede arbejdstagere i henhold til den konkrete yrkesskadeforsikring, se nedenfor punkt 8.

- 3.4 Sagen skal afgøres i overensstemmelse med dansk ret. Det har derfor betydning for besvarelsen af hjemmelsspørgsmålet, hvordan man efter dansk ret vil karakterisere de norske arbejdstageres krav på ydelser ifølge en norsk yrkesskadeforsikring, og ikke hvordan man i Norge har valgt at kategorisere den norske yrkesskadeforsikringsordning.

...

6. DE NORSKE ARBEJDESTAGERES KRAV ER IKKE "UDÆKKEDE KRAV"

- 6.1 Den norske Garantiordning har ikke godtgjort, at norske arbejdstageres erstatningskrav ifølge en yrkesskadeforsikring tegnet hos Alpha Insurance A/S via Alpha Insurance NUF (filial salg) er "udækkede krav", jf. garantifondslovens § 5, stk. 1.
- 6.2 For det første; de krav, som sagen angår, opfylder efter den retlige karakter af yrkesskadeforsikringen betingelserne i finansforetakslovens kapitel 20A-1 for at være dækket af den norske Garantiordning.
- 6.3 Yrkesskadeforsikringen må karakteriseres som en direkte skadesforsikring, jf. finansforetakslovens § 20A 1, stk. 2. Den må anses for at være en skadesforsikring, jf. finansforetaksloven § 2-6 og forarbejderne til yrkesskadeforsikringslovens § 18. Der er tale om en tvungen forsikring, som gælder ved personskade (arbejdsulykker og visse sygdomme) påført arbejdstagere hos en arbejdsgiver i Norge, jf. yrkesskadeforsikringslovens § 1. Den er i forholdet mellem forsikringsselskabet og arbejdsgiveren klassificeret som en ansvarsforsikring, jf. § 4, selv om arbejdsgiveren ikke er ansvarlig for

de yrkesskader, der dækkes af loven, og tilhører dermed kategorien "ansvarsforsikring tegnet for å oppfylle pålegg gitt i eller i medhold av lov (tvungen ansvarsforsikring)", jf. finansforetaksforskriften § 20A-1, stk. 4. Den dækker direkte til fordel for arbeidstageren, jf. § 5, stk. 1, giver fuld erstatning uden hensyn til skyld, jf. § 3, og arbejdsgiveren hæfter ikke for arbeidstagerens erstatningskrav, jf. § 8, stk. 1.

- 6.4 De krav i henhold til norske yrkesskadeforsikringer, som sagen angår, vedrører kun en risiko, der består i Norge, jf. finansforetakslovens § 20A-1, stk. 3. Pligten til at tegne yrkesskadeforsikring påhviler som udgangspunkt kun norske arbejdsgivere, jf. yrkesskadeforsikringslovens § 1, stk. 1, og § 3, stk. 1. Uanset undtagelser til denne hovedregel angår sagen kun norske arbeidstageres erstatningskrav ifølge yrkesskadeforsikringer tegnet af norske arbejdsgivere. Den forsikrede risiko opfylder dermed betingelsen i finansforetaksforskriftens § 20A-1, stk. 2, jf. f.eks. kategorien i bestemmelsens litra d "forsikringen dækker forsikringstaker eller sikret som har sitt vanlige bosted her i riket eller, dersom forsikringstaker eller sikret er en juridisk person, når den virksomhet som avtalen gjelder befinner seg her i riket".
- 6.5 Yrkesskadeforsikringen ikke er undtaget fra dækningsområdet, jf. bemyndigelsesbestemmelsen i finansforetakslovens § 20A-1, stk. 4. Undtagelserne er i henhold til finansforetaksforskriftens § 20A-1, stk. 3, kreditforsikring, livsforsikringer, energiforsikringer, luftfartsforsikringer, søfartsforsikring, erhvervsforsikringer, genforsikringer og forsikringskrav fra offentlige myndigheder. Yrkesskadeforsikringen kan ikke henregnes til en af disse forsikringer, og den er under alle omstændigheder omfattet af dækningsområdet i kraft af finansforetaksforskriftens § 20A-1, stk. 4.
- 6.6 Det er uden betydning for vurderingen af Garantiordningens dækningspligt, om yrkesskadeforsikringen skal karakterises som en skadesforsikring omfattet af del A i den norske forsikringsaftalelov eller en personforsikring omfattet af del B i den norske forsikringsaftalelov, fordi begge forsikringer er skadesforsikring i medfør af finansforetakslovens § 2-6.
- 6.7 Det er også uden betydning for vurderingen af Garantiordningens dækningspligt, om de norske arbeidstagere skal karakteriseres om "sikrede" i henhold til policen eller "skadet tredjeperson", fordi begge kategorier – i modsætning til hvad der gælder for den danske Garantiordnings dækningsområde, jf. nedenfor punkt 8 – er omfattet af dækningen, jf. finansforetakslovens § 20A-1, stk. 2.
- 6.8 For det andet; de krav, som sagen angår, skal nedsættes svarende til de ydelser, som de norske arbeidstagere under alle omstændigheder

er berettiget til i medfør af folketrygdlovens kapitel 13, jf. den norske skadeerstatningslovs § 3-1, stk. 3, og yrkesskedeforsikringslovens § 13.

- 6.9 I det omfang de norske arbejdstagere har fået udbetalt deres erstatningskrav i henhold til yrkesskedeforsikringen uden disse fradrag, har Garantiordningen i medfør af den norske skadeserstatningslovs § 3-7 regres mod Trygden med et beløb svarende til disse ydelser.
- 6.10 Den norske Garantiordning har heroverfor ikke godtgjort, at de norske arbejdstageres konkrete erstatningskrav i henhold til yrkesskedeforsikringen overstiger de ydelser, der kommer til udbetaling i medfør af folketrygdlovens kapitel 13.

7. DEN NORSKE YRKESKADEFORSIKRING ER IKKE EN "ANSVARSFORSIKRING"

- 7.1 De norske yrkesskedeforsikringer kan hjemmelsmæssigt ikke anses for at være den form for "ansvarsforsikring", der er omfattet af garantifondslovens § 5, stk. 1, nr. 3.
- 7.2 Uanset at man fra norsk side har valgt at benævne yrkesskedeforsikringen i forholdet mellem arbejdsgiveren og forsikringsselskabet som en ansvarsforsikring, jf. yrkesskedeforsikringslovens § 4, illustrerer karakteren af forsikringen og forarbejderne til § 18, at forsikringen ikke har de karakteristika, som en ansvarsforsikring har efter dansk ret, nemlig en forsikring der er tegnet mod det erstatningsansvar, som skadevolderen pådrager sig overfor tredjemand som følge af en skadevoldende begivenhed, jf. den danske forsikringsaftalelovs § 91.
- 7.3 Yrkesskedeforsikringen giver således arbejdstageren fuld erstatning for yrkesskader og yrkessygdomme uden hensyn til arbejdsgiverens skyld og dækker direkte til fordel for arbejdstageren, jf. yrkesskedeforsikringslovens §§ 3, 4 og 5. Arbejdsgiveren hæfter endvidere ikke for arbejdstagerens erstatningskrav, jf. yrkesskedeforsikringslovens § 8.
- 7.4 Det har støtte i U.2000.20H, at yrkesskedeforsikringen ikke er en ansvarsforsikring. Højesteret konkluderede, at et erstatningskrav for en skade omfattet af den danske arbejdsskadesikringslov hverken er et erstatningskrav, som udspringer af et kontraktforhold, eller et krav på erstatning for skade tilføjet udenfor kontraktforhold. Højesteret lagde bl.a. vægt på, at der efter arbejdsskadesikringsloven ydes erstatning for arbejdsskade, uanset om der efter almindelige erstatningsregler er en ansvarlig skadevolder, at forsikringsselskabets regres mod arbejdsgiveren i 1978 blev begrænset til tilfælde af forsæt eller grov uagtsomhed og i 1984 blev helt ophævet, og at ar-

bejdsskadeforsikringsordningen i hvert fald efter disse ændringer har karakter af en lovpligtig forsikring mod ulykker.

- 7.5 Selv om der i øvrigt måtte være forskelle mellem den norske yrkeskadeforsikring og den danske arbejdsskadeforsikring, er de to ordninger i det væsentlige ens, for så vidt angår de centrale punkter, som Højesteret i lagde vægt på i dommen i U.2000.20H.
- 7.6 Det savner endvidere mening, hvis den danske Garantifond skulle dække norske yrkesskader, men ikke danske arbejdsskader. Det har ikke som hævdet af den norske Garantiordning i stævningens punkt 23 betydning for afgørelsen af sagen, at garantifondslovens § 2 blev ændret ved lov nr. 375 af 1. maj 2018, der trådte i kraft den 1. januar 2019, allerede fordi Garantiordningens påstand kun angår filialsalg i Norge og ikke grænseoverskridende salg fra Danmark.
- 7.7 Derfor må man i forhold til garantifondslovens § 5, stk. 1, nr. 3, ansue den norske yrkesskadeforsikring sådan, at den – på samme måde som den danske arbejdsskadeforsikring (eller arbejdsulykkesforsikring) – ikke er en sådan ansvarsforsikring, der hjemmelsmæssigt er omfattet af den danske Garantifonds dækningsområde.

8. DE NORSKE ARBEJDSTAGERE ER IKKE "SKADELIDTE TREDJEMÆND, DER ER SIKRET MOD PERSONSKADE"

- 8.1 Den norske Garantiordning har ikke godtgjort, at de norske arbejdstagere skal anses for at være den form for "tredjemænd", der refereres til i garantifondslovens § 5, stk. 1, nr. 3.
- 8.2 Dansk og norsk forsikringsret opererer begrebsmæssigt ganske vist med nogenlunde den samme personkreds, men der er enkelte forskelle:
- 8.2.1 Forsikringsgiveren er i henhold til den danske forsikringsaftalelov § 2, stk. 1, (forsikrings)selskabet, der skal udbetale forsikringsydelsen (forsikringssummen eller erstatningen), hvis betingelserne i policen er opfyldt. Det svarer til den norske forsikringsaftalelovs § 1-2 (a).
- 8.2.2 Forsikringstageren er i henhold til den danske forsikringsaftalelov § 2, stk. 2, den fysiske eller juridiske person, med hvem selskabet har indgået aftale om forsikring. Det svarer til den norske forsikringsaftalelovs § 1-2 (b).
- 8.2.3 Den (for)sikrede er ifølge den danske forsikringsaftalelov § 2, stk. 3, den skadelidte fysiske eller juridiske person, som har ret til den forsikringsydelse, der kommer til udbetaling. Det forudsættes i praksis, at den erstatningsansvarlige skadevolder ved ansvarsforsikring også er omfattet af den sikrede personkreds, fordi selskabet skal fri-

holde skadevolderen for erstatningsansvaret og med frigørende virkning kan udbetale erstatningen til denne. Det svarer nogenlunde til den norske forsikringsaftalelovs § 1-2 (c), men efter § 7-6 og § 7-7 kan den skadelidte dog rejse krav direkte mod selskabet.

- 8.2.4 Tredjemand er ifølge dansk erstatningsretlig praksis og forsikringsaftalelovens §§ 91-96 den skadelidte fysiske eller juridiske person, der kan rejse krav om erstatning fra den erstatningsansvarlige skadevolder typisk efter reglerne om erstatning udenfor kontrakt, og som kun kan rejse krav mod selskabet, hvis de eksplicite betingelser er opfyldt. Tredjeperson er i henhold til den norske forsikringsaftalelovs kapitel 7 noget bredere og mere ubestemt beskrevet, og efter § 7-6 og § 7-7 kan den skadelidte altid rejse krav direkte mod selskabet.
- 8.3 Det er ikke afgørende for den norske Garantiordnings dækningspligt, jf. ovenfor punkt 6.7, om de norske arbejdstagere er "sikrede" i henhold til policen eller "skadet tredjeperson", fordi begge kategorier er omfattet af dækningen, jf. finansforetakslovens § 20A-1, stk. 2.
- 8.4 Denne sondring har til gengæld betydning for den danske Garantifonds dækningspligt.
- 8.5 Der er efter ordlyden af garantifondslovens § 5, stk. 1, nr. 3, og forarbejderne angående Garantifondens formål ikke grundlag for at fortolke ordet "tredjemænd" på anden måde end som "den skadelidte tredjemand", som forsikringstageren eller den sikrede i sin egenskab af skadevolder er erstatningsansvarlig overfor, jf. f.eks. forsikringsaftalelovens §§ 91-96.
- 8.6 De norske arbejdstagere må i forhold til dansk ret imidlertid karakteriseres som "den sikrede" i henhold til policen, jf. den danske forsikringsaftalelovs § 2, stk. 3, og ikke "den skadelidte tredjemand". Det skyldes, at yrkesskadeforsikringen bl.a. ifølge forarbejderne til lovens § 18 reelt ikke er ansvarsforsikring, der dækker et underliggende ansvar, men har mere karakter af en personforsikring, der er tegnet af arbejdsgiveren til fordel for dennes specifikke ansatte, og som giver disse arbejdstagere et selvstændigt og direkte krav mod forsikringsselskabet.
- 8.7 Det forhold, at den norske Garantiordning efter den seneste ændring af påstanden i processkrift 4 af 16. december 2020 beskriver de norske arbejdstagere som "skadelidte arbejdstagere, som er sikret mod personskade ifølge en norsk arbejdsskadeforsikring", ændrer ikke ved, at de må karakteriseres som "den sikrede" og ikke "den skadelidte tredjemand".

Landsrettens begrundelse og resultat

Spørgsmålet i denne sag er, om erstatningskrav omfattet af en forsikring tegnet hos det danske forsikringsselskabs Alpha Insurance A/S' norske filial i henhold til den norske yrkesskedeforsikringslov er omfattet af dækningen i den dagældende garantifondslovs § 5, stk. 1, nr. 3, jf. § 2, stk. 1.

Efter ordlyden af bestemmelsen omfatter denne ikke krav i henhold til arbejdsskedeforsikringer, der er udækkede som følge af et forsikringsselskabs konkurs. Endvidere omtaler bestemmelsens forarbejder ikke denne type krav eller tilsi-ger, at de er omfattet af bestemmelsen.

Efter de foreliggende oplysninger om den norske yrkesskedeforsikringsordning finder landsretten, at denne ordning på væsentlige punkter svarer til den danske arbejdsskadesikringsordning. Der er herved navnlig henset til, at formålet med begge ordninger er at sikre, at skadelidte arbejdstagere sikres økonomisk for følgerne af personskade opstået i forbindelse med arbejdets udførelse, og at det er karakteristisk for begge ordninger, at der er tale om lovpligtige, arbejdsgiverfinansierede forsikringsordninger, hvor arbejdstageren sikres dækning uden hensyn til, om arbejdsgiveren har handlet ansvarspådragende.

Det har på denne baggrund formodningen imod sig, at det har været hensigten med garantifondslovens § 5, stk. 1, nr. 3, at krav omfattet af en forsikring i henhold til yrkesskedeforsikringsloven i modsætning til krav omfattet af forsikring i henhold til den danske arbejdsskadesikringslov er omfattet af bestemmelsen.

Det kan heroverfor ikke i sig selv føre til et andet resultat, at den norske yrkesskedeforsikring i yrkesskedeforsikringsloven og forarbejderne hertil er karakteriseret som en ansvarsforsikring i forholdet mellem forsikringsgiveren og forsikringstageren. Det bemærkes i øvrigt, at det fremgår af forarbejderne til yrkesskedeforsikringsloven, at det uden udtrykkelig regulering heraf ville være uklart, hvordan yrkesskedeforsikringen skulle placeres i den forsikringsretlige terminologi.

Landsretten finder herefter ikke grundlag for at fastslå, at erstatningskrav omfattet af forsikringer tegnet i Alphas norske filial i henhold til den norske yrkesskedeforsikringslov er omfattet af garantifondslovens § 5, stk. 1, nr. 3.

Garantifonden for skadesforsikringsselskabers påstand om frifindelse tages herefter til følge.

Efter sagens udfald skal Garantiordningen for Skadeforsikring betale 250.000 kr. i sagsomkostninger til Garantifonden for skadesforsikringsselskaber til dækning af udgifter til advokatbistand inkl. moms. Beløbet er fastsat skønsmæssigt under hensyn til bl.a. sagens værdi, karakter og omfang.

THI KENDES FOR RET:

Garantifonden for skadesforsikringselskaber frifindes.

I sagsomkostninger skal Garantiordningen for Skadeforsikring inden 14 dage betale 250.000 kr. til Garantifonden for skadesforsikringselskaber.

Beløbet forrentes efter rentelovens § 8 a.

Publiceret til portalen d. 22-12-2021 kl. 10:05

Modtagere: Sagsøgte Garantifonden for skadesforsikringsselskaber,
Sagsøger Garantiordningen for Skadeforsikring, Advokat (H) Claus Juel
Hansen, Advokat (H) Henrik Nedergaard Thomsen